

Sygn. akt III KRS 47/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania K. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 18 marca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w K. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 554,

z udziałem M. J. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 18 marca 2014 r., nr [...] /2014, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K. kandydaturę referendarza sądowego M. A. J. W. (pkt I.), w pkt II nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku

sędziego Sądu Rejonowego w K. 18 kandydatur, w tym referendarza sądowego K. A. K. (pkt II ppkt 9.). Podstawę prawną uchwały wskazano w art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej również jako: „ustawa o KRS”).

W uzasadnieniu uchwały Rada przedstawiła, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K. ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 554 zgłosiło się dziewiętnaścioro kandydatów w tym referendarz sądowy K. A.K.. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 17 marca 2014 r. bezwzględną większością głosów postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa na wolne stanowisko sędziowskie kandydaturę M. A. J. W..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że podjęła uchwałę, dzieląc przedstawioną przez Zespół członków KRS rekomendację. Rada uwzględniła ocenę kwalifikacji kandydatów i kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS oraz warunki określone w przepisie art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych. KRS podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Krajowa Rada Sądownictwa ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej, najlepszą kandydatką spośród wszystkich osób ubiegających się o jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K. jest M. A. J. W. - uwzględniając bardzo dobrą ocenę kwalifikacji M. A. J. W. oraz jej wszechstronne doświadczenie zawodowe. Rada wzięła pod uwagę, że kandydatura M. A. J. W. została pozytywnie oceniona przez Kolegium Sądu Okręgowego w G. (8 głosów „za”), a podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. uzyskała 29 głosów „za” przy 62 głosach „przeciw”. Oceniając tą ostatnią okoliczność KRS stwierdziła, że większość osób uczestniczących w niniejszym konkursie nominacyjnym zdała egzamin sędziowski na ocenę zaledwie dostateczną lub dostateczną plus. Natomiast rekomendowana kandydatka uzyskała ocenę dobrą plus ze studiów i ocenę dobrą z egzaminu sędziowskiego, co zadecydowało o wyższej ogólnej ocenie jej kandydatury w

porównaniu z innymi uczestnikami niniejszego postępowania nominacyjnego, w tym tymi, którzy uzyskali wyższy wynik podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G.. Taka sytuacja miała miejsce w przypadku K. A. K. (45 głosów „za” przy 46 głosach „przeciw”, ocena dostateczna plus z egzaminu sędziowskiego), A. B. O. (35 głosów „za” przy 55 głosach „przeciw”, ocena dostateczna plus z egzaminu sędziowskiego), E. M. P. (34 głosów „za” przy 57 głosach „przeciw”, ocena dostateczna z egzaminu sędziowskiego). Ponadto E. I. B. uzyskała 32 głosy „za” przy 58 głosach „przeciw”, ale jej kandydatura została uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 lutego 2014 r., Nr [...] /2014, przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w G. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 212.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci, którzy nie uzyskali rekomendacji Zespołu nie byli – w ramach przedmiotowej procedury konkursowej – kandydatami lepszymi, czy też bardziej odpowiednimi niż rekomendowana przez Radę M. A. J. W.. Powyżej przedstawione okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 18 marca 2014 r. na kandydaturę M. A. J. W. oddano 16 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”; pozostałe kandydatury nie uzyskały wymaganej bezwzględniej większości głosów w tym na kandydaturę K. A. K. nie oddano głosów „za”, oddano 5 głosów „przeciw” przy 11 głosach „wstrzymujących się”.

Odwołanie od powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa – w zakresie jej pkt I. i pkt II. ppkt 9 – złożyła do Sądu Najwyższego K. A. K..

Odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie:

a) art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego (w odwołaniu mylnie wskazano: „sędziego Sądu Apelacyjnego”) reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie;

b) art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji, a także przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych, które to naruszenie przejawia się w:

- pominięciu okoliczności większego doświadczenia zawodowego odwołującej się od kandydatki rekomendowanej, jak też korzystnej opinii kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziów wizytatorów;
- oparciu rozstrzygnięcia jedynie na kryterium oceny z egzaminu sędziowskiego z pominięciem innych kryteriów składających się na ocenę kwalifikacji kandydatów;
- pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie kryteriów ustawowych tj. oceny Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. oraz pozytywnej opinii kolegium Sądu Okręgowego w G.;
- brak odrębnego porównania wyników zastosowania wobec kandydatów poszczególnych kryteriów oceny i w konsekwencji przekroczenie granic swobodnego uznania przysługującego Radzie;

c) art. 33 ust. 1 i ust. 2 ustawy o KRS przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, a mianowicie nie uwzględnienie przez Radę całości zgromadzonej dokumentacji, w tym stanowisk i opinii wydanych przez sędziów odnośnie osoby odwołującej się oraz ukończonych przez nią kursów, cyklicznych szkoleń;

d) art. 95 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych przez nieuwzględnienie przy wyborze kandydata na stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w K. okoliczności zamieszkiwania odwołującej się w miejscowości będącej siedzibą sądu.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości.

M. J. W. w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa – konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 oraz art. 187 Konstytucji RP) – zostały określone w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie jest właściwy dla dokonania wyboru najlepszego kandydata spośród osób starających się o stanowisko sędziego. Taka kompetencja jest domeną Krajowej Rady Sądownictwa, natomiast weryfikacja rozstrzygnięć Rady przez Sąd Najwyższy polega zasadniczo na kontroli zachowania przewidzianej procedury (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2011 nr 11, poz. 93). W konsekwencji określonego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli postępowania dotyczącego przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy w danym postępowaniu zostały zachowane właściwe kryteria oceny zgłaszających się kandydatów oraz czy przeprowadzono wymagane czynności organów sądowych. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, dotyczy w szczególności przestrzegania przez Radę ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, określonych w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych zwłaszcza w rozdziale 3 ustawy o KRS, w szczególności zaś w art. 33, art. 35 oraz w art. 44 powołanej ustawy.

Stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy o KRS uczestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Rozpoznanie odwołania następuje przy

zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 tej ustawy). Określenie sprzeczności uchwały Rady z prawem, która może stanowić podstawę jej weryfikacji przez Sąd Najwyższy powinno – najogólniej rzecz biorąc – uwzględniać dwa aspekty. Pierwszy dotyczy konstytucyjnie (art. 186 i art. 187 Konstytucji RP) i ustawowo (por. w szczególności art. 3 ustawy o KRS) określonej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, że do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. Jest to kompetencja należąca wyłącznie do Krajowej Rady Sądownictwa, której Rada nie traci ze względu na przewidziany tryb odwoławczy od jej uchwał, a z kolei rozpatrując odwołanie Sąd Najwyższy nie przejmuje kompetencji i związanej z nią odpowiedzialności za przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów. Drugi aspekt, zresztą ściśle uzależniony od pierwszego, wiąże się z zasadami postępowania przed Sądem Najwyższym, według reguł postępowania kasacyjnego. W postępowaniu tym nie prowadzi się postępowania dowodowego, gdyż wyjaśnienie istotnych okoliczności już zostało zakończone w postępowaniu przed Radą (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzucona w odwołaniu sprzeczność z prawem odnosi się – jak wynika to wprost z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS – do uchwały Rady. Ponieważ chodzi o sprzeczność z prawem uchwały Rady, to jeżeli zarzucona sprzeczność odnosiłaby się do przepisów postępowania (por. druga podstawa skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) to powinna wskazać tylko takie uchybienia, które mogły mieć istotny wpływ na zawarte w uchwale Rady rozstrzygnięcie. Jeżeli zaś chodzi o sprzeczność z prawem materialnym, polegającą – jak to wynika z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu, to odwołanie powinno wskazywać przepis (przepisy), który rozstrzygnięcie uchwały Rady narusza.

Rozpatrzenie według powyższych założeń wszystkich zarzutów odwołania K.A.K. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 marca 2014 r., Nr [...] /2014, nie ujawniło sprzeczności z prawem zaskarżonej uchwały Rady.

Art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej

dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z treści tego przepisu, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji RP) wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a jego naruszenie może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Przepis art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowi natomiast, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto w tym miejscu zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, a w dalszej również do Rady podejmującej uchwałę) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował też w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „gradacji kryteriów”. Wszystkim kryteriom - poza oceną kwalifikacji kandydatów – przypisał bowiem takie samo znaczenie. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że wymieniony przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać owych kwalifikacji tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i

analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków.

Jak to już wyżej wskazano zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego, dlatego przy ocenie zgodności uchwały Rady z prawem merytoryczna ingerencja Sądu w rozstrzygnięcie Rady jest niedopuszczalna. Kontrola Sądu ograniczona jest bowiem do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydata. Sąd Najwyższy w sprawie z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie przypisanych mu kompetencji nie przejmując kompetencji Rady jako organu umocowanego przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, ale ją uwzględnia, przy czym zastosowanie, z mocy cytowanego już art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej rodzi ten skutek, że poza gestią Sądu Najwyższego pozostają ustalenia faktyczne i ocena dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Kwestie te są domeną Rady, podobnie jak ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów, pozostając zasadniczo poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego dokonującego kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, w tym zwłaszcza zasadę jednakowego dostępu do stanowisk i zasadę niedyskryminacji (art. 60 i art. 32 Konstytucji RP). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Wypada również dodać, iż jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 (poprzedniej) ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii

oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji RP tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, konieczna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13, dotychczas niepublikowany).

Zaskarżona przez odwołującą się uchwała KRS, w ocenie Sądu Najwyższego, respektuje tak rozumiane regulacje zawarte w obu omówionych przepisach, to jest w art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Sposób sformułowania przez odwołującą się zarzutów naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS wskazuje, że kwestionuje ona: - w zakresie naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS – brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez nie uwzględnienie przez Radę całości zgromadzonej dokumentacji, w tym stanowisk i opinii wydanych przez sędziów odnośnie osoby odwołującej się oraz ukończonych przez nią kursów, szkoleń; - w zakresie naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS – brak wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych przez: - pominięcie okoliczności większego doświadczenia zawodowego odwołującej się od kandydatki rekomendowanej oraz korzystnej opinii kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziów wizytatorów; - oparciu stanowiska zaskarżonej uchwały jedynie na kryterium oceny z egzaminu sędziowskiego z pominięciem innych kryteriów składających się na ocenę kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; - pominięcie ustawowego kryterium poparcia środowiska sędziowskiego przez nieuwzględnienie oceny Zgromadzenia

Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. oraz pozytywnej dla odwołującej się opinii kolegium Sądu Okręgowego w G.; - brak odrębnego porównania wyników zastosowania wobec kandydatów poszczególnych kryteriów oceny i w konsekwencji przekroczenie granic swobodnego uznania przysługującego Radzie.

W tak określonym – jak to wyżej wskazano – uzasadnieniu zarzutów odwołania odwołująca się podejmuje próbę podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez KRS, przeciwstawiając im własną ocenę stanowiącego podstawę tych ustaleń materiału dowodowego i wywodząc z niej twierdzenie, że jest lepszą kandydatką niż kandydatka rekomendowana na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K.

Odnosząc się do tych zarzutów, należy podkreślić jeszcze raz, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Sąd Najwyższy nie przejmując kompetencji Rady jako organu umocowanego przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, ale ją uwzględnia, a w postępowaniu zainicjowanym odwołaniem wniesionym od uchwały Rady podjętej w tym przedmiocie, z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. znajdującego zastosowanie w tym postępowaniu na podstawie art. 44 ust. 3 o KRS, poza gestią Sądu Najwyższego pozostają dokonane przez Radę ustalenia faktyczne i ocena dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2013 r., III KRS 209/13 – dotychczas niepublikowany).

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2014 wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K., dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Podkreślić trzeba, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jednak tryb procedowania przez Radę oraz to, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w

K. – dzielając przedstawioną przez Zespół członków KRS rekomendację - wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Kryteria te – jak to wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały – Rada określiła między innymi w: ocenach kwalifikacyjnych, doświadczeniu zawodowym, ocenie z egzaminu sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa – po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy – uznała, że w przedmiotowej procedurze konkursowej najlepszą kandydatką spośród wszystkich kandydatów ubiegających się o wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K. jest M. A. J. W.. Oceniając rekomendowaną kandydaturę KRS uwzględniła w swoim wyborze bardzo dobrą ocenę kwalifikacji M. A. J. W. oraz jej wszechstronne doświadczenie zawodowe. Rada wzięła pod uwagę, że kandydatura M. A. J. W. została pozytywnie oceniona przez Kolegium Sądu Okręgowego w G. (8 głosów „za”); uwzględniła także to, że podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. w dniu 13 stycznia 2014 r. uzyskała 29 głosów „za” przy 62 głosach „przeciw”. Oceniając tą ostatnią okoliczność KRS stwierdziła, że większość osób uczestniczących w przedmiotowej procedurze konkursowej zdała egzamin sędziowski na ocenę zaledwie dostateczną lub dostateczną plus. Z kolei rekomendowana kandydatka uzyskała ocenę dobrą plus ze studiów i ocenę dobrą z egzaminu sędziowskiego, co zadecydowało o wyższej ogólnej ocenie jej kandydatury w porównaniu z innymi uczestnikami niniejszego postępowania konkursowego, w tym tymi, którzy uzyskali wyższy wynik podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. : odwołująca się otrzymała odpowiednio: 45 głosów „za” przy 46 głosach

„przeciw”; z egzaminu sędziowskiego otrzymała ocenę dostateczną plus. Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci, którzy nie uzyskali rekomendacji Zespołu nie byli – w ramach przedmiotowej procedury konkursowej – kandydatami lepszymi czy też bardziej odpowiednimi niż rekomendowana przez Radę kandydatka.

Odwołująca się nie przedstawiła argumentów wskazujących na to, że w większym niż jej kontrkandydatka stopniu spełnia kryteria wyboru na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K..

Wbrew twierdzeniom odwołania, KRS w zaskarżonej uchwale nr [...] /2014, uwzględniła w ocenie dokonanego wyboru kryterium poparcia sędziowskiego. W szczególności uwzględniła, że rekomendowana kandydatka została pozytywnie oceniona przez Kolegium Sądu Okręgowego w G. (8 głosów „za”). Podkreślić trzeba, że z akt odwołującej się wynika, że na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w G. otrzymała ona 6 głosów „za” i 2 głosy „przeciw”. Rada uwzględniła także ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. w odniesieniu między innymi do odwołującej się, jak i do rekomendowanej kandydatki; umotywowowała przy tym – w ramach wszechstronnej oceny kandydatur – dlaczego wybrała kandydatkę, która uzyskała mniejsze poparcie tego ostatniego gremium sędziowskiego, wskazując przy tym, że kryterium, które zadecydowało o wskazaniu rekomendowanej kandydatki na wolne stanowisko sędziowskie była lepsza ocena z egzaminu sędziowskiego (ocena dobra) – odwołująca się z kolei z egzaminu sędziowskiego uzyskała ocenę dostateczną plus.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące dokonanego przez Radę wyboru innego kandydata świadczyły o tym, że o wyborze M. A. J. W. na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K. decydowała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów tej oceny. Z tych

samych przyczyn nie może być uzasadniony również zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP. Nie jest zasadny także zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Z tego względu sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej in casu procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierały niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy nie kwestionuje, że odwołująca się jest wartościowym kandydatem na stanowisko sędziego sądu rejonowego i spełniała warunki do objęcia tego stanowiska, jednak nie może to podważać trafności oceny dokonanej

przez Radę, której zadaniem był wybór najlepszej kandydatury spośród 19 zgłoszonych kandydatur na wolne stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w K.

Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w K., wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie.

Bezzasadny jest zarzut odwołania dotyczący naruszenia przepisu art. 95 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Stosownie do treści powołanego przepisu sędzia powinien mieszkać w miejscowości będącej siedzibą sądu, w którym pełni służbę. Przepis ten dotyczy sytuacji sędziego, a nie kandydata na stanowisko sędziowskie i nie ma podstaw, aby regulację określoną w przepisie art. 95 § 1 powołanej ustawy traktować jako jeden z elementów oceny kandydatur w procedurze konkursowej na wolne stanowisko sędziowskie. Okoliczność zamieszkiwania osoby ubiegającej się o wolne stanowisko sędziowskie poza siedzibą sądu, w którym jest wakat nie może być – w procedurze konkursowej na wolne stanowisko sędziowskie – argumentem dyskwalifikującym taką kandydaturę.

Z powyższych przyczyn, wobec braku wykazania w odwołaniu naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa prawa, Sąd Najwyższy orzekł stosownie do przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

